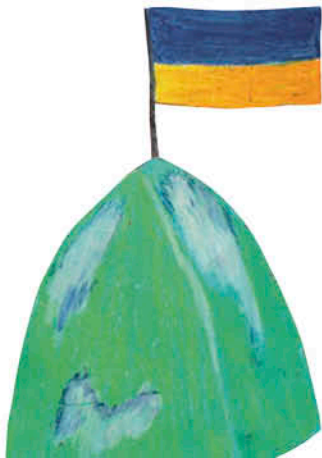

Анастасія Ліщук

(17 р., ЗОШ І-ІІІ ст. №114,
м. Кривий Ріг, Дніпропетровська обл.)

Листи

Невже я схожий на звіра?
Люба, скажи мені!
Мене давно покинула вже віра,
Сили забулись в чужині.
Я бачу цих хлопців, я чую гармати,
Обливається слізьми на небі рідна моя мати.
І що чекає? Смерть? Неволя?
У полі далекім схилилась тополя...
Коханий, я чекаю на тебе, яка зневіра?
Ти зовсім несхожий, як на мене, на звіра.
Я бачу, я чую, я вірю тобі.
Мені погано від того, що ти в далечині,
Але милий...
Лебідонько, чому лист обірвався?
Я ж тебе ніколи не цурався!
Скажи, ти знайшла іншого, більш живого?
Відповідай, я звик до страшного...

Не кажи, не пиши мені такого.
Я кохаю тебе, свого рідного.
Обіцяй мені одне – повернутись...
Зараз стріляють, нам не поворухнутись.
Чи ти не захворіла?
Я не можу обіцяти,
Сьогодні вже зранку трьох вбили гармати...
Рідний, я все зрозуміла.
Головне – щоб залишалася віра.
Помолися за себе, за мене.
В нас буде дитина...
Як я хочу бути поруч, кохати вуста твої,
Які немов червона калина...
Вибач мені, ми втратили сина.
У дворі давно вже зів'яла горобина...
Невже я схожий на звіра?...
Чому листи вже третій місяць не приходять?
Соколику мій, ти ще в цьому світі?
Згасаю без тебе кожної миті...
Я не знаю, як вам написати,
Ваш парубок пішов до рідної мати...